

Officiellt organ
för
Svenska Bågskytteförbundet

Tidskriften

BÅGSKYTTE

Årgång 64 Nr. 7 2011

Kurt Lundgren

Kurt Lundgren

TEXT & BILD: MIKAEL SVAHN

Kurt Lundgren

I Forshaga bor denna månads profil. Kurt Lundgren känner nog dom flesta till, han är en glad och positiv värmlänning. Började med bangolf på 60-talet tillsammans med sin fru Birgitta tills bågskytteporten gjorde sitt intåg i deras liv 1972.

I SBF:s styrelse har Kurt suttit oavbrutet sedan 1991 och han syns ofta som funktionär på våra SM och i samband med allsvenskan. Bussresor är också starkt förknippat med denne man som gjorde sin första landslagsresa som just busschaufför 1986.

Idrott har alltid haft en central plats i familjen Lundgrens liv. Fru Birgitta började tidigt med bangolf, där hon lyckades erövra ett EM-silver under 60-talet. Även Kurt hade stora framgångar, på gränsen till landslaget. - Men i början av 70-talet tyckte Birgitta att hon uppnått det hon ville inom bangolfen, berättar Kurt. Vi bodde i Vålberg 1972, när Olle Boström och KB Johnsson i Älvenäs, ordnade en instruktion som Birgitta var med på och hon fastnade direkt.

- Året efter flyttade vi till Forshaga och Birgitta började åka till klubben i Kil. Sedan gjorde hon ett uppehåll fram till 1978, och vid ett träningstillfälle när jag skulle hämta och satt och väntade i bilen, hade Kils-klubben årsmöte samtidigt. Efter ett tag kommer KB Johnsson ut och säger att man behöver en sekreterare i klubben. Nästan på stående fot blir jag invald i styrelsen och på den vägen är det, berättar Kurt. Året därpå väljs jag in i distriktet och får hand om medaljer och rekord. - I distriktet har jag varit ordförande sedan 1988 förutom när distrikten slogs ihop till 12 stycken 1998, då var jag ur ett år.

- KB Johnsson är nästan värd en egen text, han är faktiskt fortfarande aktiv ibland och bor i Kil. På den tiden tränade han både ryssar och turkar och framförallt italienare och ett tag jobbade han mycket ihop med Ville Railo, en av dom främsta på det mentala träningsområdet, på den tiden.

- I mitten av 80-talet närmare bestämt 1986 hade Stig Dahlberg, Lindome som då var fältskytteledare i förbundet upptäckt att vi åkte runt i buss här i vårt distrikt. De första åren på 80-talet hade vi en stor och framgångsrik ungdomsverksamhet här i Kil med bland andra, Stefan Andersson, Marie Lundgren, Nettan och Björn Andersson. - Stig undrade om jag kunde ställa upp och åka till Österrike där Fält-VM skulle gå. Jo visst kunde jag det och Marie följde med och höll ordning på alla papper, idag är det mycket lättare att åka över landsgränserna än då.

- Det var tack vara Stig som jag blev engagerad i landslagssammanhang och det blev många sådana.

- Vi var till Italien flera gånger, Frankrike fyra gånger, Polen, Finland, Norge osv. 1990--1991 började Björn Haglund att prata med mig om att jag kunde överta den sysslan. Så jag tog över fältskytterollen 1992 och det var då jag hamnade i SBF:s styrelse för första gången. På den tiden, fortsätter Kurt hade vi både en fält- och en taveltskytteledare. På tavelnsidan höll Yngve Sjöwall i trådarna och jag jobbade med fälten under två år. När sedan Yngve tyvärr dog, fick jag ta över som taveltskytteledare också under följande två år. Sedan gjordes det om till Elitansvarig, som jag var ytterligare tre år.

- Min uppgift i styrelsen blev att vara mellanhand mellan styrelsen och förbundskaptenerna. - Det var en väldigt intressant tid och jag var med på massor av EM och VM, tyvärr blev det inget OS, det hade ju varit kul.

Men vi måste berätta lite historier också så här kommer ett axplock av kul- och ibland märkliga händelser.

Indonesien 95, VM i tavla

- Det här var en av de roligaste resorna. För det första var det intressant, men Sverige blev också utsett till världens bästa damnation. Priset blev en rejäl guld-pokal som vi fick ta emot av president Suharto.

Tomas Johansson och jag fick släpa hem den. Schatullet som pokalen förvarades i var så stort att vi fick boka en egen stol på flyget till bara lådan. Den finns nu att beskåda i Timrå på kansliet.

På hemvägen från Loen lyckades vi lura Lasse Welén att vi glömt kvar hans båge.

Flyktplaner i Krakow

Resan till Polen 1991 blev en dramatisk tillställning. Men det började bra, berättar Kurt, efter 75 mil i Polen, undrade skyttarna om vi inte kunde ta en extra sväng eftersom man hade så kul, och så var det, skyttar och ledare gillade att åka buss. Läget i Ryssland var just då lite oroligt och man hotade med att eventuellt stänga vissa av gränserna. Vi var alla rädda för att detta skulle ske, speciellt de finska skyttarna. Så vi hade ett litet krismöte där på natten i våran buss och vi bestämde att om det blev aktuellt, skulle vi köra söder ut så fort som möjligt och ta oss över gränsen, där det gick. Nu slapp vi det men annars var det som att åka tillbaka till 30/40-talet och runt om i Krakow där tävlingen gick åkte man med häst och vagn. Vi hade massor av proviant med oss, (Birgitta lagade luncher mm.) minns Kurt, hade även proviant med till Finländarna. Tapeterna som skulle användas på tävlingen hade vi också med oss från Bågar och pilar.

Inbrottstjuvar var ett vanligt inslag i gatubilden och självklart var vi rädda för påhälsning. Första natten plockade vi bort allt löst på bussen som vindrutetorkare, backspeglar och sådant. Men jag lyckades muta en vakt på området så att jag fick parkera bussen utanför hans vaktkur om nätterna.

– Det kostade mig en flaska skumpa varannan natt, skrattar Kurt. Det gällde också att vara observant så att det verkligen var ren och bra diesel i pumparna ,när man tankade.

Fält-VM i Loen

Det var också en mycket händelserik resa. På resan dit skulle vi träffas i Karlstad och när stockholmsgänget kommer fram undrar Lasse Welén vart hans båge är. Lasse hade sovit över hos Leif Jansson i Kungsängen

och nej, Leif hade inte tagit den heller, så den hade man glömt.

– Men det slutade inte där, påpekar Kurt. Bågen skickas med flyg varvid adresslappen kommer bort i Oslo, men till slut kommer den fram. På hemresan får vi nästan Lasse att bryta ihop genom att gömma bågen och låtsas att vi glömt den.

– På den resan hände det massor av saker, via olyckliga omständigheter fick vi kalla in en reserv. Matte Palmér fick sätta sig i bilen och åka hela natten. Han kom fram vi femtiden på morgonen och vid sju väckte vi honom så att han fick träna lite sedan går han och vinner VM! STRONGT, Men det slutar inte där heller, säger Kurt. Det var ju FITA-kongress också men man hittade inget passande konferensrum, till det förberedande styrelsemötet, (Lacke satt ju med i ett utskott då). På vår buss hade vi en konferensavdelning , så där höll FITA-styrelsen möte under två dagar. Birgitta fixade fika.

Stenbrottet som regnade bort, Margraten-92

På ett Fält-VM i Holland kunde det ha slutat med rena förskräckelsen. Först när vi kom fram fick jag inte köra ner bussen till starten utan jag skulle få parkera 3 km ifrån. Det hade inte gått med alla bågar som vi då skulle ha burit fram. Jag blev ” litte rasen” och sa ”flytta på dig” och så körde jag bara in. Där stod jag alla dagar under hela mästerskapet, ingen sa något, men en funktionär jagade mig då och då på cykel, ända tills vi åkte hem.

- Det hade regnat kopiöst och Leif Jansson som satt i FITA: s jury berättade att tävlingsbanorna som gick över stora stenar runt ett gruvschakt blev så hala att man fick stryka fem mål, då hade man fått in 14 protester.

I bankettältet stod vattnet upp på smalbenen men det sjönk undan en del under kvällen, så att banketten kunde genomföras, dock inte torrskodd

► Drivkraft

Familjen och framförallt Maries tävlingsframgångar och även Birgittas naturligtvis, har förstås varit en jättestor drivkraft. Att sedan få umgås med alla ungdomar och hela åldersspannet mellan 8-88 år, har också varit en drivkraft för mig, berättar Kurt. Tror inte att jag har missat mer än ett par SM på de senaste 20-30 åren.

Ideellt arbete

- Vad är ideellt arbete?

- Det är när man brinner för en sak och inte kräver betalning för det, funderar Kurt. Det man får och har fått uppleva är glädje och gemenskap utan att pengar är inblandade.

Övrigt

- Här måste jag nämna JVM i Sunne 1998, säger Kurt. Det var egentligen mitt första stora uppdrag som ansvarig och det blev en "positiv" katastrof. Med det menar jag att vi hade förväntat oss och planerat för ett 20-tal nationer samt cirka 200 skyttar och ledare. Men det kom dubbelt så många. Jag var nog en av de få som hyrt hela det stora SPA hotellet.

- Ta det där med flaggstänger. Vi hade 35 stänger för lite! Vi lyckades få en bonde att fälla skapligt raka granar och så fick vi stå där med barkmaskinen om nätterna för att få dem färdiga. Och inte minst, HITTA flaggor, Vi fick anställa en vakt som vaktade tävlingsområdet om nätterna, berättar Kurt, men vilken upplevelse.

- Tycker du att bågskyttesporten har utvecklats bra?

- Scoopmätningen har jag alltid tyckt illa om och så är det synd att den omärkta fältbanan tycks vara på väg bort. När 3D-skyttet dök upp blev jag utsänd från SBF till en tävling i Skåne för att se om detta kunde vara något vi kunde ta upp i Sverige. Det som mötte mig var kamouflagemålade, kamouflageklädda människor som smög omkring i buskarna och sköt lite hur som helst. Det tyckte jag inte hade något med svenskt bågskytte att göra alls.

Men jag och Henry Jonsson skickades ut att besöka en tävling till, nu i Vinslöv. Den tävlingen var betydligt mycket bättre och budskapet blev att vi kanske inte skulle säga blankt nej men att det måste renodlas.

Pensionerad och tar hand om trädgården? Nehe, inte som nyanställd busschaufför!

- Det skulle vara klubbdräkt, lagda banor osv. Första riksmästerskapet gick i Borlänge och idag är 3D-skyttet lika rent och snyggt som alla våra andra ronder. – Det var nog ett lyckodrag att vi inte sa nej direkt.

- När compounden kom var Birgitta och Morgan Lundin bland de första som åkte ut och tävlade. AK77 arrangerade en tävling på 80-talet där Morgan och Birgitta fick gå i en egen patrull. Det skulle vara en två-måls-lucka mellan deras patrull och övriga för att compounden inte skulle störa övriga skyttar. Lennart Löwström (nu Växjö) och några andra skyttar till, gick först i utvecklingen av compoundskytet. Lennart var förresten med på ett träningsläger i Italien i slutet av 80-talet.

- I Italien fick vi också plocka färska spagetti, nyodlade, av signore Palmer

- Jag måste också berätta att Leif Janson varit som en röd tråd genom alla åren. Han har varit med på väldigt mycket och betytt massor för svenskt bågskytte. Här om kvällen var han faktiskt med på Sportspegeln med myometertester i samband med barfotalöpning. - Lacke var också bra på att döpa folk. Således döptes Cenneth Åhlund, om vi skall ta någon som syns mycket, för "Tuppen". Det fick han på ett träningsläger i just Italienska Bolzano där hans ansvarsområde blev att väcka skyttarna varje morgon. Detta gjorde han genom att stående på balkongen, med stor inlevelse, låta som en tupp, avslutar Kurt Lundgren. Som i dagarna åker buss till Nordiska i Danmark med 50 ungdomar.

FAKTA

Född:

Arbete:

I Dalskog ovanför Mellerud i Dalsland. Teletekniker på dåvarande Televerket. Började där som telegrambud 1956 som 15-åring. Började 1959 bygga stationer, och det var så jag träffade Birgitta, hon jobbade på en herrekiperingsaffär i Filipstad. Började köra buss 1971.

Äter helst:

Bästa Film:

Senast lästa bok:

Fläsk och bruna bönor.

Ingen jag sett, men har hört många

Regelboken